

30 november 2020

Brief van Marielys Roos, Hart voor Bloemendaal
aan de raadsleden van de gemeenteraad Bloemendaal

Beste collega's,

Ik ben sinds 2014 raadslid maar ik kan niet zeggen dat de behandeling van inwoners door de gemeenteraad en het college er in de afgelopen jaren in positieve zin op vooruit is gegaan. Inwoners worden met argwaan bekeken. Enkele jaren geleden werd het insprekrecht van inwoners afgeschaft. Dat werd verkocht als een vooruitgang: er kwamen beeldvormende avonden. Tijdens zulke avonden konden inwoners met hun volksvertegenwoordigers overleggen over onderwerpen in een ontspannen sfeer. Zonder te letten op de tijd konden raadsleden in gesprek gaan met de inwoners. Zo zouden inwoners veel beter worden bediend. De praktijk is anders. Enkele maanden geleden voerde een inwoner het woord tijdens een beeldvormende avond. Zijn mening werd door de burgemeester niet bijzonder gewaardeerd. De inwoner misdroeg zich niet maar kreeg desalniettemin een lading verwijten over zich uitgestort en hem werd op niet mis te verstane wijze duidelijk gemaakt dat hij moest vertrekken. Als we het dan toch over een ontspannen setting hebben: de voorzitters van de beeldvormende avonden zijn voortdurend bezig insprekers af te kappen. Zo krijgen insprekers continu te horen dat hun tijd om is. Na enkele minuten worden insprekers gemaand vaart te maken met hun betoog. *'Maximaal drie minuten hebt u'*, roept de voorzitter. Tot overmaat van ramp worden inwoners ook nog geschoffeerd. *'Hoe durft u dat te zeggen'* krijgen ze naar hun hoofd geslingerd. *'Wij zijn de gemeenteraad en wij maken hier de dienst uit. Niet u!'* wordt er geroepen. De voorzitter, ook een raadslid, vergoelijkt dit wangedrag door te zeggen dat het betreffende raadslid dit vast en zeker niet zo heeft bedoeld.

https://youtu.be/J48uxNRF2_k

Een andere inwoner kwam vertellen dat de communicatie met het gemeentehuis niet helemaal op rolletjes liep. Hij probeerde al geruime tijd een afspraak te maken met wethouder Wijkhuisen. Dat was hem tot zijn niet geringe verbazing niet gelukt. Hoe vaak hij ook belde, hij kreeg de wethouder niet te spreken. Zijn dossier dat al een lange voorgeschiedenis kent (6 jaar intussen), moest de wethouder nog bestuderen, zo vertelde de secretaresse. Aangezien de wethouder bij de beeldvormende avond aanwezig was, vroeg ik of hij misschien bereid was even te reageren op de inspreker. Een afspraak kon toch snel worden gemaakt? Maar de voorzitter drukte mij weg met behulp van de technische dienst. Mijn microfoon was morsdood. De voorzitter riep geërgerd: *'U hebt niet het woord mevrouw Roos en de wethouder gaat hier geen gesprekje aan met inwoners. Dat doen de raadsleden.'* Even later kreeg wethouder De Roy van Zuidewijn-Rive wel het woord maar toen was er geen gevaar dat dreigde van een 'onhebbelijke' inwoner. En zo zijn er voorbeelden te over. Inwoners worden behandeld als hinderlijke lastpakken. Ik trek me dat aan. Ik vind dat het hoog tijd wordt om inwoners serieus te nemen door goed naar ze te luisteren, hun zorgen en wensen serieus te nemen, het gesprek met ze aan te gaan en door ze hartelijk en hoffelijk te behandelen in plaats van ze weg te jagen en ze het spreekrecht te ontnemen. Het inspreken is intussen enigszins hersteld in de commissie. Dat lijkt winst, maar raadsleden mogen beslist geen vragen stellen aan iemand die inspreekt in de commissie. Stel je toch eens voor dat een inwoner iets wordt gevraagd wat het college en de coalitiepartijen niet bevalt! Dat zou toch gruwelijk zijn! Daarentegen is het voor het

college wel mogelijk om te reageren op een inwoner die inspreekt namelijk met maar één doel: te objectiveren wat deze inwoner naar voren brengt. Objectiveren. Dit bezorgt mij de koude rillingen. Zelfingenomen, arrogant, onbeschoft, neerbuigend en ijskoud vind ik deze benadering van onze kiezers. Dit moet stoppen!

Des te meer verbaasd was ik dus toen ik op 27 november ontdekte dat er vreemd genoeg opeens wel alle gelegenheid was om een jonge inwoner van Bloemendaal met gejubel te ontvangen als ware hij de oorlogsheld na een lange en bittere strijd. Dit gebeurde nadat een projectontwikkelaar met instemming van de gemeente tientallen witte vlaggetjes op het gazon voor het gemeentehuis had geplant. *Help*, was de boodschap. *Jongeren willen woningen*. De boodschap werd in één keer duidelijk toen de jongeman onomwonden vertelde dat een omstreden bouwplan (Westelijke Randweg 1) dat nog in de gemeenteraad moest worden besproken, er nu maar eens eventjes heel snel doorheen gedrukt moest worden. Vandaar dus die leuke vlaggetjesactie van de ontwikkelaar. Wethouder Wijkhuisen, verantwoordelijk voor dit bouwproject, nam een petitie in ontvangst en burgemeester Roest stond de pers te woord. Kijk, zo doe je dat dus: 'doordrukken'. Niet via een democratisch debat en door participatie, niet door Right to Challenge, niet door inspreken in commissies, niet door beeldvormende avonden, niet door alle voors en tegens in de raadszaal af te wegen. Nee, gewoon via een ordinaire publiciteitsstunt van een investeerder die erop uit is om gebruik te maken van emoties en jongeren wil ophokken op een plek waar niemand wil wonen en de grond goedkoop is en de gemeente nog subsidie bijlegt als een soort gift. Een publiciteitsstunt gefinancierd door een ontwikkelaar die dik en dik geld gaat verdienen met hulp van ons college. Lang leve: Communicatie!

Ik denk dat het wel duidelijk is wat ik hiervan vind. Vandaag kreeg ik een brief van een inwoner die zich net als ik had verbaasd. En zijn brief wil ik u niet onthouden, want beschaving begint daar waar mensen zich verbazen en zich in alle oprechtheid afvragen wat recht is en wat krom.

Dag mevrouw Roos,

Met stijgende verbazing las ik gisteren in het Haarlems Dagblad over de vlaggetjesactie van jongeren bij het gemeentehuis van Bloemendaal! Niet dat ik verbaasd ben over het feit dat jongeren naarstig op zoek zijn naar geschikte woonruimte en dat dat heel lastig is. Iedereen begrijpt dat de woningnood echt een probleem is. Ik ben echter meer verbaasd over het optreden van wethouder Wijkhuisen en burgemeester Roest, want ik heb begrepen dat zij de actievoerders hartelijk ontvangen hebben en met veel empathie en sympathie hebben toegesproken.

Maar...Er zijn volgens mij twee opties:

1. De burgemeester en de wethouder wisten niets van deze "spontane actie". In dat geval was het een niet aangekondigde, illegale demonstratie en hadden zij de actievoerders helemaal niet te woord moeten staan. Hooguit had een bode de 4000 A4'tjes (wat een papierverspilling!) in ontvangst mogen nemen.

2. De heren wisten wel van deze actie, al of niet officieel aangekondigd, en hebben daaraan meegewerkt. Op zijn minst door de actievoerders op deze wijze te ontvangen, waarschijnlijk ook door samen te werken met projectontwikkelaar Wibaut.

In beide gevallen is er m.i. sprake van een schending van de integriteit! Volgens mij past het leden van het college namelijk niet om opzichtig partij te kiezen in een casus die politiek gevoelig ligt. Door de actievoerders vriendelijk te ontvangen hebben zij zich daar wel aan bezondigd. Uit het krantenartikel en het verslag op NH-nieuws blijkt namelijk overduidelijk dat de actie en het daarvoor uitgekozen tijdstip alles te maken had met de vergadering die dinsdag over deze kwestie gaat plaatsvinden.

Naar mijn mening weer op zijn minst een motie van afkeuring waard!

Met vriendelijke groet,
inwoner X [Opstandelingen: het complot van Bloemendaal](#)

P.S. Ik kan mij de tv-documentaire herinneren waarin u een belangrijke rol speelde. Als ik het mij goed voor de geest haal weigerde burgemeester Roest destijds om naar buiten te komen of om uw vriendin en de reporter te ontvangen, omdat het om een zaak ging die nog onder de rechter was of om een politieke zaak. Dat weet ik niet precies meer. De burgemeester had nu consequent moeten zijn!